

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

شنبه ۲۰ جولای ۲۰۲۴

فرارو

پیام نهفته در بحران ۸۱ ثانیه ای؛ آن چه که بوت رها شده دونالد

ترمپ در باره او و امریکا فاش می کند

فرارو- بن شروود؛ نویسنده، روزنامه نگار و تهیه کننده امریکایی است که پیشتر رئیس گروه تلویزیونی دیزنی - ای بی سی و شبکه خبری ای بی سی نیوز بود.

به گزارش فرارو به نقل از دلی بیست؛ ترمپ در حالی که با عجله به سمت مکانی امن پس از هدف تیراندازی قرار گرفتن حرکت می کرد، یک کفش (بوت) خود را روی صحنه سخنرانی جا گذاشت.

آن ۸۱ ثانیه بحران در مورد او و لحظه سیاسی ما حرف های زیادی برای گفتن دارد.

گاهی اوقات یک کفش بیش از یک کفش است. در حادثه سوء قصد نافرجام به جان "دونالد ترمپ" رئیس جمهور پیشین امریکا در میتینگ سیاسی او در پنسیلوانیا یک کفش مشکی (سیاه) مدل آکسفورد پشت سر گذاشته شد و روی صحنه سخنرانی ترمپ رها شده بود، صحنه ای که بر روی آن رئیس جمهور پیشین امریکا هدف شلیک (فیر) گلوله توسط یک تک تیرانداز قرار گرفت و از ناحیه گوش مجروح شد. آن کفش باقی مانده بر روی صحنه تنها بازمانده آن حادثه بود و چیزهای زیادی در مورد ترمپ به عنوان یک سخنران تمام عیار فاش می کند.

در واقع، آن حادثه دریچه ای قابل توجه به سوی غرایز اولیه ترمپ و تسلط او بر حوزه نمایش سیاسی می گشاید. براساس متن منتشر شده توسط شبکه خبری "سی ان ان" از جزئیات آن حادثه صدای یک مامور سرویس مخفی پس از تیراندازی به گوش می رسید که می گفت: "برو، پائین، برو پائین".

حداقل پنج مامور سرویس مخفی از جمله یک مامور زن ترمپ را که پشت تریبیون در حالتی خمیده بر روی زمین قرار گرفته بود محاصره می کنند. ماموران برای دور شدن از خطر یک وسیله نقلیه زرهی را درخواست می کنند. آنان تائید کرده اند که یک تیم ویژه (خاص) برای دفاع از رئیس جمهور سابق در صحنه حاضر شد.

پس از گذشت ۴۸ ثانیه یک مامور گزارش می دهد که قاتل بالقوه خنثی شده است. مامور می گوید: "تیرانداز از کار افتاده است. ما خوب هستیم و می توانیم حرکت کنیم". ماموران سرویس مخفی آن گونه به نظر می رسد برحسب وظیفه خود می خواهند ترمپ را در سریع ترین زمان ممکن از صحنه خارج کنند، اما گویا ترمپ عجله خاصی ندارد.

او می گوید: "بگذار کفش هایم را بیاورم". یک مامور مرد می گوید: "قربان من برای تان می آورم". ترمپ تکرار می کند: "اجازه دهید کفش هایم را بپوشم". یکی دیگر از ماموران ناگهان متوجه زخمی شدن رئیس جمهور سابق می شود. مامور می گوید: "صبر کنید، سرتان خونین است". مامور می گوید: "آقا، ما باید به سمت ماشین (موتور) حرکت کنیم، آقا". در آن هنگام ترمپ زخمی است و خونریزی دارد.

هر ثانیه برای سلامتی او مهم محسوب می شود. با این وجود، ترمپ برای بار سوم به مدت ۹ ثانیه اصرار می کند و می گوید: "بگذارید کفش هایم را بیاورم". یک مامور زن می گوید "باشه"، اما یک مامور دیگر می گوید: "ما باید حرکت کنیم باید حرکت کنیم". ترمپ با رضایت از داشتن یک کفش متوجه می شود که فرصت دیگری برای استفاده وجود دارد. او اصرار می کند و می گوید: "صبر کن، صبر کن، صبر کن".

۷۴ ثانیه پس از خرید زمان در حالی که ماموران تلاش می کنند او را با عجله از صحنه خارج کنند ترمپ لحظه ای زمان بیشتر می خواهد. او با دستن آتش در میان ماموران فضایی ایجاد می کند تا بتواند جمعیت را ببیند و دوربینها (کمره ها) بتوانند تصاویر او را ثبت کنند. ترمپ در حالی که

مشت خود را گره کرده دست اش را بالا می برد و واژه (اصطلاح) "مبارزه کردن" را چندین بار بر زبان می آورد. جمعیت حاضر در میتینگ با صدای بلند به او پاسخ مثبت می دهند و هیجان زده می شوند، وضعیت شبیه نبرد در کولوسئوم باستانی یا یکی از شب های مبارزه "یو اف سی" (بزرگترین سازمان برگزارکننده مسابقات هنرهای رزمی ترکیبی و میزبان بهترین مبارزان این رشته در جهان) که اتفاقاً ترمپ پیشتر در محل برگزاری آن مسابقات حضور یافته بود.

در بحبوحه یک سوء قصد با خطر نامعلوم در اطراف و حضور ماموران جوانی که ترمپ از بدن آنان به عنوان سپر استفاده می کند ۸۱ ثانیه از لحظه شلیک می گذرد تا ترمپ از صحنه خارج شود. ترمپ به عنوان رئیس جمهوری که پیش از کسب مقام ریاست جمهوری سابقه حضور در برنامه های تلویزیونی را داشته به طور غریزی ارزش تصاویر و نمادهای لحظه ای را درک می کند. بر همین اساس اولین فکر ترمپ یک چیز بود: خودش. او به هر دلیلی به کفش هایش نیاز داشت تا بلند شود و قدم بردارد. با این وجود، پس از آن ذهن او به جای دیگری رفت: جمعیت و آن چه آنان واقعاً از او می خواستند. در نتیجه، او همان تصویری را به آنان ارائه داد که خواستار آن بودند: گلا دیاتوری که روی پاهایش می ایستد و سرش خون آلود است، اما خم نشده، گلا دیاتوری با کفش یا بدون کفش. البته کفش از نظر تاریخی اهمیتی نخواهد داشت. آن چه در تاریخ ثبت خواهد شد این است که یک رئیس جمهور سابق بر اثر سوء قصد نافرجام تقریباً تا آستانه مرگ پیش رفت، یک هوادار او بر اثر اصابت گلوله جان باخت، دو نفر دیگر به شدت مجروح شدند و یک قاتل خنثی شد. با گذشت زمان هر جنبه ای از این حادثه توسط سرویس مخفی و کمیته های کنگره مورد تجزیه و تحلیل و بررسی قرار خواهد گرفت. گزارش هایی در باره آن رخداد نوشته خواهند شد و هر جنبه و پیامد سیاسی آن مورد بررسی و نظرسنجی قرار خواهد گرفت.

با این وجود، در مسابقه کفش نیازی نیست منتظر بمانیم. نیازی به نظرسنجی نیست. برای حامیان ترمپ کفش خوب و صیقلی او که روی صحنه باقی مانده بود، مطمئناً نشان دهنده شکست ناپذیری اوست. در همان حال کفش های رقیب او ممکن است بسیار متفاوت درک شود: نشانه هایی از آسیب پذیری بالقوه بایدن.

برای سیاستمداری، چون بایدن که نیم قرن از عمرش را با کفش های چرمی مشکی کلاسیک گذرانده اند، انتخاب اخیر کفش اش این پیام را ارسال می کند که یک مرد مسن تر از ترمپ اکنون بر روی ثبات، استواری و راحتی تمرکز کرده است. بایدن کفش کتانی سبک ساخت برند هوکا کفش هایی که

برای حداکثر راحتی و پشتیبانی در هنگام پیاده روی طراحی شده اند را پوشیده است، کفشی که کف پهن دارد که بدون شک برای ثبات عالی است. بله، کفش در سیاست مهم است.

در اوایل دهه ۱۹۷۰ میلادی "ریچارد نیکسون(نکسن)" رئیس جمهور اسبق ایالات متحده سعی کرد با قدم زدن در ساحل سن کلمنته در کالیفرنیا جنبه معمولی خود را نشان دهد. او بر روی شن (ریگ)های سفید کفشهای مشکی نوک بال پوشید. آن گاف اشتباه آن چه را که بسیاری در مورد نیکسون مشکوک بودند مورد تایید قرار داد. در سال ۲۰۰۸ میلادی سوراخ های کفش باراک اوباما رای دهندگان را واداشت تا از آن کفش به عنوان کفش توخالی(میان خالی) یاد کنند. برای ترمپ یک کفش رها شده یادآور لحظه بحران اوست. غریزه اول او این بود که به کفش مدل آکسفورد خود نیاز دارد. با این وجود، پس از آن غریزه دوم او را فرا گرفت و نشانی حتی غیر قابل پاک شدن را برجای گذاشت. در این لحظه در سیاست امریکا به نظر می رسد آن تصویر ماندگار از یک مشت بلند شده در میان هرج و مرج و سردرگمی ممکن است بر ثبات و آسایش پیروز شود.

استقلال – خپلواکی : مشت های گره کرده "ترمپ" در بعد از واقعه را چون صدای آن حذف شده است، هر کس به زعم خود می تواند تعبیر کند.